

1

Lig ik in bed –
zie ik een spook.

Ik roep:

‘Waa! Ho! Spook!’

Zegt dat spook:

‘Waa! Ho! Yas!’

Ik zeg: ‘Hoe weet je mijn naam?’

Zegt dat spook: ‘Hoe weet jij mijn
naam *niet?*’

Ik: ‘Ken ik jou dan?’

Hij meteen kwaad.

‘WAAAH!’ roept hij.
‘IK HEET KWAKABUBBELHUPPEL-
APPELTAART EN DAT WEET JE BEST!’
‘Watte?’ zeg ik.
Hij zucht.
‘Te moeilijk zeker?’ zegt hij.
‘Oké. Jij mag Kwaak zeggen.’
Ik zeg:
‘Yo eh... Kwaak...’
En hij springt vol op mijn kop.

2

Het is laat.

Mijn moeder slaapt.

Maar ik vecht hier dus gewoon met
een spook.

Zoef!

Ik ram mijn vuist dwars door hem
heen.

Zwiep!

Mijn hand mept in niks.

Ik roep: 'Wat doe je?!'

Hij roept: 'Ik doe de groetjes!'

Ik roep: 'Denk je dat de groetjes zo
moeten?'

Hij: 'Ja!'

Ik: 'Nee! Bij groetjes spring je niet op iemands kop.'

Hij klimt meteen van mij af.

Hij kijkt mij raar aan en zegt:

'Aha. Wist ik niet.'

Ik grom, met mijn haar in de war:

'Dan weet je het nu, Kwaak!

Maar waar kom je vandaan,

Kwaak?

En waarom ben je hier, Kwaak?'

Hij grijnst.

En dan zegt hij: 'Omdat jij een schijthaas bent.'

3

Wacht even.

Ik ben dus echt geen schijthaas.

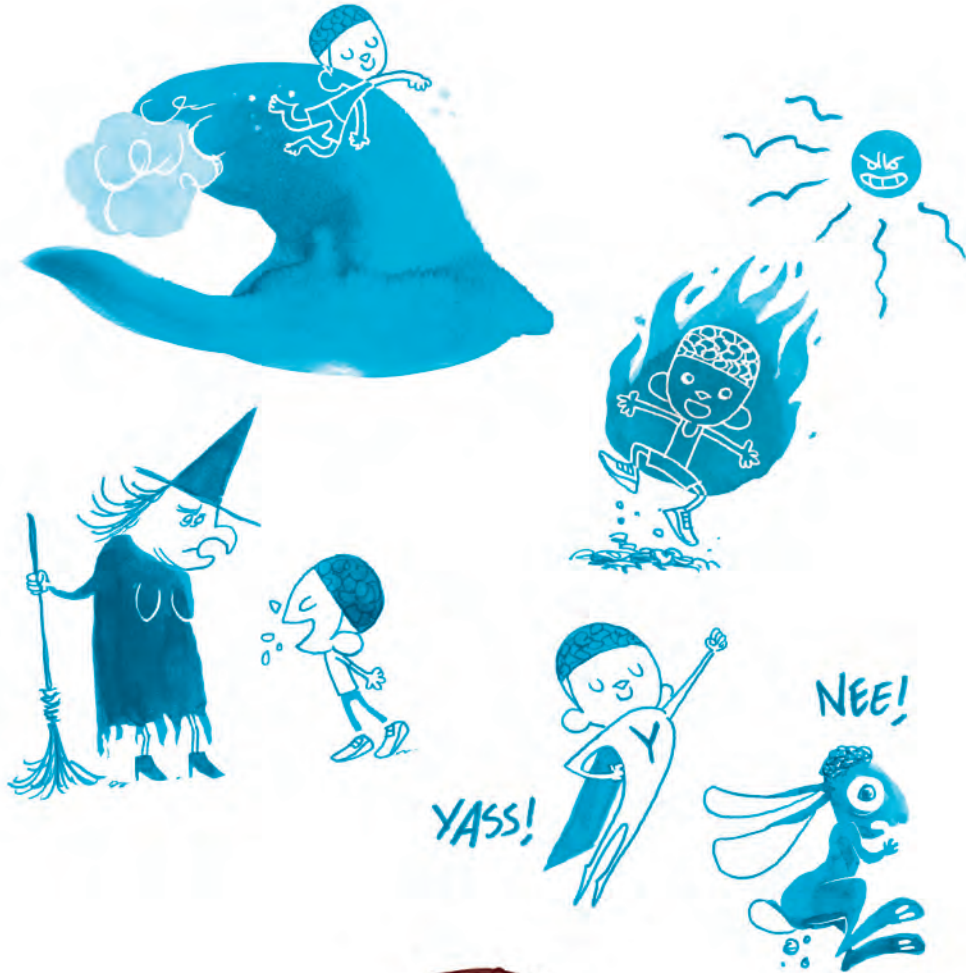
Ik durf alles.

Ik speel in de zee als het koud is.

Ik speel in de zon als het heet is.

Hé – ik praat zelfs met de juf van groep acht!

(Oké, dat is niet waar,
het is een heks,
echt waar.)

Maar toch: niks schijt
en niks haas.
Dat *denk* ik,
en ik wil het gaan zeggen,
maar Kwaak roept snel: 'Ho! Foutje!
Dacht je dat het om jou ging?
Heus niet, echt niet!
Hoe kun je dat nou denken?
Neeeeeeee,
het gaat om de straat!
'Huh?' doe ik.
'Jep,' zegt Kwaak. 'Om al die burens
hier.'
'Huh?' zeg ik.

Kwaak zucht:

‘Wauw. Erg slim ben je dus niet.

Kijk, jouw hele straat is een
schijtstraat.

In elk huis woont wel een schijthaas.

En ik ga dat nu laten zien.’

‘Huh?’ zeg ik voor de derde keer.

‘Schiet op,’ roept Kwaak,

‘je bed uit!’

